

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v dedičskej veci po nebohej **I. P.**, zomrelej **X.**, naposledy bývajúcej v **B.**, **o prejednanie dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. D 721/1999, o dovolaní **I. F.**, bývajúcej v **B.**, zastúpenej JUDr. **J. P.**, advokátkou v **B.**, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. októbra 2009 sp. zn. 13 CoD 24/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I uznesením zo 4. decembra 2008 č.k. D 721/1999-807 určil všeobecnú hodnotu majetku 44 386 498 Sk, výšku dlhov dedičstva 962 663 Sk a čistú hodnotu dedičstva 43 423 835 Sk. Súd potvrdil nadobudnutie dedičstva dedičom zo zákona spôsobom presne vymedzenom vo výroku uznesenia. Súd dedičom zároveň uložil povinnosť poukázať JUDr. **D. Š.** odmenu pozostávajúcu z odmeny notára 20 000 Sk, navýšenia odmeny 10 000 Sk, hotových výdavkov 2 000 Sk, DPH 6 080 Sk, spolu 38 080 Sk nasledovne : **I. F.** v hodnote 12 693,50 Sk, **J. F.** v hodnote 12 693,50 Sk a **A. P.** v hodnote 12 693 Sk, v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Súčasne dedičom uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok 5 000 Sk spoločne a nerozdielne do troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia v kolkoch Okresnému súdu Bratislava I. Rozhodnutie odôvodnil tým, že poručiiteľka zomrela vydatá, bez zanechania závetu. Dedičmi zo zákona v 1. dedičskej skupine podľa § 473 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v zmysle právoplatného uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo 14. decembra 2006 sp. zn. 1 D 721/1999 prichádzajú do úvahy potomkovia poručiiteľky a pozostalá manželka nebohého manžela poručiiteľky **J. P.** (zomr. **X.**) pani **I. F.**, **J. F.**, a po neb. **J. P.** pani **A. P.**, každý rovnakým dielom t.j. každý v 1/3-ine. Títo po poučení podľa § 463 až

§ 467, § 469 a § 484 Občianskeho zákonníka vyhlásili, že dedičstvo neodmietajú, sú spôsobilí dediť a započítanie na dedičský podiel neprichádza do úvahy. Súd vychádzal zo zistenia, že majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov sa nepreukázal. Podľa § 175m veta prvá O.s.p. súd vykonal súpis aktív a pasív dedičstva a zistil poručiiteľkin majetok. Na podklade vykonaného súpisu aktív a pasív dedičstva súd určil podľa § 175o O.s.p. všeobecnú cenu majetku, výšku dlhov a čistú hodnotu dedičstva. Dedičia neuzavreli dedičskú dohodu, preto súd v zmysle § 175q ods. 1 písm. d/ O.s.p. potvrdil nadobudnutie dedičstva spôsobom uvedeným vo výrokovej časti uznesenia. O odmene notárky, náhrade jej hotových výdavkov súd rozhodol podľa vyhlášky č. 31/1993 Z.z. a § 140 O.s.p. a o súdnom poplatku podľa § 2 ods. 1 písm. e/ zákona č. 71/1992 Zb. (položka 18a Sadzobníka súdnych poplatkov).

Krajský súd v Bratislave na odvolanie dedičky I. F. uznesením z 29. októbra 2009 sp. zn. 13 CoD 24/2009 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Rozhodnutie odôvodil tým, že námietky odvolateľky označené ako námietky väd konania v zmysle § 205 ods. 2 písm. b/, c/, d/, e/ O.s.p. odvolacím súdom zistené neboli. Podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p. má ísť o vadu, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolateľka nekonkretizovala žiadnu vadu, ktorá by mohla spôsobiť nesprávne rozhodnutie vo veci a odvolací súd ju pri skúmaní tohto dôvodu odvolania nezistil. Podľa písm. c/ uvedeného zákonného ustanovenia ide o porušenie v tom smere, že bol neúplne zistený skutkový stav veci a že neboli vykonané navrhnuté dôkazy. Toto ustanovenie sa však nie presne hodí na konanie podľa § 120 ods. 2 O.s.p., pretože ide o konanie začaté z úradnej moci a súd vykonal všetky dostupné dôkazy, ktoré mohol v predmetnom konaní uskutočniť. Tu treba tiež zdôrazniť, že odvolateľka nepomenovala žiaden dôkaz, ktorý by bolo účelné vykonať na preukázanie tvrdených skutočností. Podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je odvolacím dôvodom tá skutočnosť, ak na základe vykonaných dôkazov súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. I keď odvolateľka v konaní tvrdila rôzne skutočnosti, tieto však neboli podložené žiadnymi dôkazmi, preto v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia nemožno vytýkať súdu prvého stupňa pochybenie. K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 205 ods. 2 písm. e/ O.s.p. odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, vo veci správne rozhodol a vec aj správne právne posúdil. Zároveň uviedol, že v konaní dedička I. F. namietala, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. B. jej mali byť v rámci širšieho rodinného vysporiadania už poručiiteľkou darované, túto skutočnosť v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala, preto jej tvrdenie nemohlo byť

zohľadnené. Nemohlo byť ďalej zohľadnené ani tvrdenie odvolateľky, že z finančných prostriedkov, ktoré poručiťka ku dňu svojej smrti vlastnila – suma 600 000,-- Sk mala byť darovaná vnukovi T. F.. V tejto súvislosti treba poukázať, že k darovaniu finančných prostriedkov mohlo dôjsť len reálnym odovzdaním a správne súd prvého stupňa zaujal stanovisko, že k takémuto darovaniu pre prípad smrti nie je možné prihliadnuť. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie okresného súdu podľa § 219 O.s.p. potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 146 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dedička I. F. dovolanie. Uviedla, že súd potvrdil nadobudnutie dedičstva dedičom zo zákona nasledovne : k. ú. T. LV č. X. parc. č. X. záhrady vo výmere X. m², parc. č. X. zastavané plochy a nádvoría vo výmere X. m². Táto nehnuteľnosť nemohla byť predmetom dedičského konania, pretože bola protiprávne prepísaná na nového majiteľa R. B. Požiadala dovolací súd o revíziu dedičského konania. V doplnení dovolania uviedla, že prípustnosť dovolania vyvodzuje z § 237 písm. f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Navrhla, aby dovolací súd zrušil uznesenie krajského a okresného súdu a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedla, že napadnuté uznesenie odvolacieho ako aj prvostupňového súdu sú nepreskúmateľné, pretože nie sú náležite odôvodnené v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia odôvodnenie rozsudku musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Je porušením práva účastníka konať pred súdom, pokiaľ odvolací súd iba poukáže na správnosť prvostupňového rozhodnutia bez toho, aby svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Rovnako je v rozpore s právom účastníka na spravodlivý súdny proces, aby si odvolacie súdy zjednodušili svoje rozhodnutia tým, že iba poukážu na správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa. Odvolací súd nevyhodnotil všetky skutkové a právne skutočnosti dôležité pre správne rozhodnutie vo veci, tak ako mu to ukladá zákon. Nehnuteľnosti v k. ú. T. zapísané na LV č. X. parc. č. X. záhrady vo výmere X. m², parc. č. X. zastavané plochy a nádvoría vo výmere X. m² boli zahrnuté do dedičstva, avšak rodinný dom na nich stojaci už nie. Bez ohľadu na to sa súdy a ani súdna komisárka JUDr. D. Š. nevysporiadali s námietkou, že predmetné nehnuteľnosti – parcely č. X., X., ako aj rodinný dom na nich stojaci nebol v čase prejednávania dedičstva vlastníctvom poručiťky. Tieto nehnuteľnosti nemali byť zahrnuté do dedičstva po poručiťke, keďže jej vlastnícke právo bolo sporné. Ďalej sa v konaní súdy nevysporiadali s námietkou, že predmetom dedičského konania mali byť aj 3/12 nehnuteľnosti

na Z. (LV č. X., k. ú. S.) ako aj s ďalšími námietkami vznesenými počas konania dovolateľkou.

J. F. sa k dovolaniu písomne vyjadril a navrhol ho odmietnuť ako oneskorene podané, pretože bolo doplnené až po zákonom stanovenej lehote na podanie dovolania.

A. P. sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento mimoriadny opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O.s.p.). V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Pretože dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov vyššie uvedených uznesení, je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 nepripúšťa.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté vadou vymenovanou v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľka v danej veci vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietala a vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nevyšli najavo ani v dovolacom konaní.

Dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní nedošlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorú dovolateľka vidí v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia.

Vady konania vymedzené v zhora citovaných častiach ustanovenia § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva

dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a zároveň aj **dôvodnosť** podaného dovolania.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu však **nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia**. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Ústavný súd Slovenskej republiky sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo

relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 (ako aj podľa čl. 46 ods. 2) ústavy ale nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné sudy **preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania** (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že námietky dovolateľky pokiaľ ide o odôvodnenie rozhodnutia (okresného, či krajského súdu) je nedôvodná. Dovolací súd pripomína, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003 : "Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces".

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, okruh dedičov zo zákona (1. dedičská skupina), predmet dedičstva (aktíva, pasíva), všeobecnú cenu majetku, výšku dlhov, čistú hodnotu dedičstva, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 1, 2 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené (a to aj čo sa týka vysporiadania sa s dôvodmi odvolania), resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov taktiež neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Skutkové a právne závery súdu nie sú

v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu a rovnako uznesenie súdu prvého stupňa ako celok spĺňa požiadavky zákona na odôvodnenie uznesenia (§ 157 ods. 2, § 167 ods. 2, § 211 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Dovolací súd navyše uvádza, že odvolanie dovolateľky (č.l. 844 spisu) bolo pomerne stručné. Poukázala len na ustanovenia zákona, z ktorých vyvodzovala dôvodnosť odvolania a zároveň uviedla, že súd prvého stupňa nevezal do úvahy všetky okolnosti, ktoré vyplynuli počas dedičského konania. Napriek výzve súdu na doplnenie odvolania, ktorá bola doručená odvolateľke 9. apríla 2009, I. F. svoje odvolanie nedoplnila. Odvolací súd napriek tejto skutočnosti jej odvolanie prejednal a rozhodol o ňom až 29. októbra 2009. Odvolaciemu súdu nemožno vytknúť, že by sa nevysporiadal s nejakou námietkou uvedenou v odvolaní.

Pokiaľ dovolateľka svoje dovolanie odôvodnila aj tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, k tomu dovolací súd uvádza, že inú procesnú vadu (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné); samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Rovnako nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Záverom dovolací súd k námietke ohľadne včasnosti dovolania uvádza, že dovolanie bolo podané včas. Nedostatky jeho náležitostí boli odstránené zákonným postupom, pričom táto skutočnosť nemá vplyv na posúdenie včasnosti jeho podania.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie dedičky ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa

napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti, príp. ďalšími námietkami dovolateľky.

O trovách dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. apríla 2012

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová